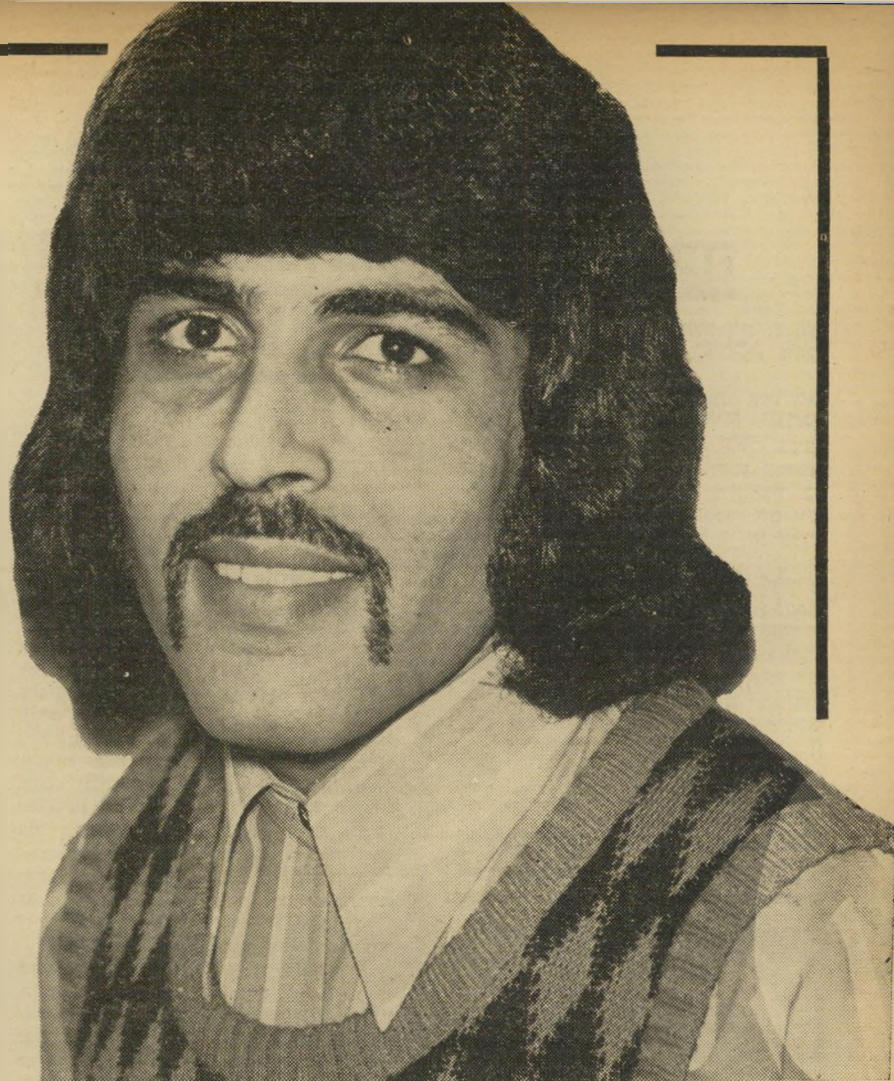

סיפורו האישי של האיש, שהמישמה

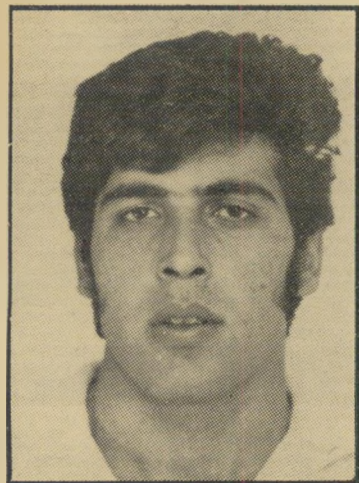
דואה בו את „השוודד הבינלאומי מס. 1”

של ישראל ושהוסגר על-ידי ההולנדים:

בחור ובארץ

שני פרצופים של אלי זדה: בתצלום משמאל כפי שהוא מוכר למישטרת ישראל, בתצלום מימין כפי שניאה ערב מעצרו בהולנד, באשמת גניבת מכונית, שנועדה אולי לביצוע שוד.

הפושעים

בארץ

מגעילים אותי!

כתב האישום שהוגש נגדו השבוע, מתבסס גם על עדותו של דויד צרפתי, שהפך לעד מלך. צרפתי טען בבית-הדין שהמחזי בתל-אביב כי זדה השתתף איתו בחמישה מיקרו-שוד באיזור תל-אביב.

גילה סגן פרקליט מחוז תל-אביב, עורך-הדין סברין שראטר: „צרפתי נתן עדות שלפיה אלי זדה היה שותף לחמישה מיקרו שוד בבנקים באיזור תל-אביב. לא הגשנו כתב-אישום נגדו מפני שהיה בחוץ-לארץ.” על האשמותיו של צרפתי, אימרו האב, חיים זדה: „אלי וצרפתי רבו על בחורות. אלי תפס את צרפתי עם חברו שלו, והיה ריב גדול. צרפתי רצה לנקום בו. זה הכל. לאלי לא היה שום קשר לשוד.” גם לאלי עצמו יש הסברים להאשמות נגדו: „הודיתי בפני מישטרת הולנד שביצעתי את השוד באשדוד רק בגלל שהבטיחו לי כתמורה לראות את אישתי. הייתי בודד, הייתי פצוע והתגעעתי למישפחה.” איך אדם כזה רואה את עצמו? השבוע, בבית-הסוהר, על-פי בקשה מיוחדת של העולם הזה, כתב אלי זדה את סיפורו. העולם הזה מפרסם את הסיפור כלשונו:

אנשי העולם התחתון, בסוף 1972 עלה שמו לכותרות כאשר נעצר בגרמניה כחשוד בביצוע שוד היהלומים הגדול בפראנקפורט. לפני חצי שנה הוכר שמו פעם נוספת, עת נעצר על-ידי מישטרת הולנד. היה זה כאשר אלי וחברו נתפסו במכונית גנובה, ניסו לדרוס שוטרים שניסו לעוצרם. השוטרים פתחו באש, פצעו את אלי בגבו וברגלו ועצרו אותו.

ככלא ההולנדי, סיפר אלי לחוקריו כי השתתף בשוד הבנק באשדוד. האינטרפול דיווח על כך למישטרת ישראל, שביקשה את הסגרתו. אחרי ישיבה של שישה חודשים בכלא ההולנדי, הוסגר אלי זדה לישראל. להגנתו בנו, יצא השבוע אביו של אלי, קבלן הבניין חיים זדה: „בני רצה לראות את אשתו רחל שביקרה בהולנד כשבעלה היה בחקירה. אז הוא הסכים להודות בכל מה שמישטרת הולנד הטילה על גבו. אפילו את רצח קנדי לקח בני על עצמו.”

„הם לחצו על רגלו הפצועה,” הוסיף האב במרידות, „והוא התגעע לאישתו. לאלי לא חסר כסף בארץ. הוא היה מרוויח כ-400 לירות ליום בעבודתו בעבודות בניין. היו לו 200 אלף לירות.” ולמה הוא נסע לגרמניה? „כדי לקנות מועדון-לילה,” גילה האב.

אשדוד, 13.7.72 שעה 10.30 בבוקר. מכונית נעצרה בחריקת בלמים בפתח בונק לאומי. שלושה צעירים חובשי מסיכות נכנסים בריצה לבנק. בידי כל אחד מהם תת-מיקלע עוזר. צעיר רביעי נשאר ליד המכונית. בדרך-פנימה, יורים שלושה לכל עבר.

כעבור שתי דקות: שלושת הצעירים מאיימים על פקיד הבנק בנשק שבידיהם, דורשים את הכסף. הפקידים טוענים כי אין בידיהם מפתח הקופה. השודדים מצידם מודיעים להם כי יהרגו אותם. אז מופיע מנהל הבנק עם המפתח. שלושה מוציאים מהקופה 46 אלף ל"י, מתחילים בנסיגה מלוות יריות, לתוך הבנק והחוצה. לעבר קהל המאות שהתאסף במקום. התוצאה: שני פצועים. נהגי אוטובוסים, שעברו במיקרה במקום, מנסים לחסום את דרך הנסיגה של השודדים. צרור יריות מסכל את פעולת החסימה, ומכונית השודדים מצליחה להתחמק.

היה זה אחד ממיקרו השוד הקטנים ביותר שאירעו במדינת-ישראל. השבוע, שנה וחצי אחרי המיקרה, הובא לבית-הדין המחוזי בבאר-שבע, חשוד בהשתתפות בשוד ובניסיון לרצח. החשוד, אלי זדה בן ה-24, הוא דמות ידועה בקרב

מאת אלי זדה

לה. אבל התברר שזה לא היה כך. אשתי שהיא היתה בעצמה בחורה צעיר, רה, חיפשה לה מישענת, ולא ידעה גם איך לנהל את משק-הבית. אני לא מאשים אותה, מאחר שהיא היתה נערה בת 15, והראש שלה היה בבילויים, ולא לשבת בבית ולתכנן תוכניות איך להתקדם בחיים. אני שמטבעי אדם שקט וביישן, לא אהבתי זאת, ותמיד היתה בינינו מחלוקת. לא הצלחתי להסביר לאשתי שאני שקוע ב-חובות, ואין לי זמן לכל הבילויים. החלטתי להקים קבוצה עצמאית להרמת חומרי-בניין וכך עשיתי. כאן נפתח דף חדש בחיי, והתחלתי להתקדם ולהרוויח טוב. הכל היה שפיר. עבדתי טוב, הרווחתי טוב והייתי גאה בעבודתי. היו לי בין 8—10 פועלים, שלושה מגופים להרמת חומר, וכן טנדר ויליס להובלת המנופים והפועלים. חשבתי שנגמר שבע השנים הרעות, והתחילו שבע השנים הטובות.

„האין נימוס לפושעים”

ידיד שביום בהיר אחד נעצרת על-ידי מישטרת ראשון-לציון באשמת קטטה למשך שבעה-ימים. לא היה לי שום קשר

שהגיע לי, החלטתי לקחת אותי תחת פיקוחו האישי, והכניס אותי לעבוד בבניין. העי-דבקתי בעבודה. בשנת 1966 התחיל לתת המיתון את אותותיו וענף הבניין התמוטט. ואני לא יצא מהכלל. הוא עזב את עבודת הבניין, קנה משאית ועבד בהובלות. מובן מאליו שאני לא הודקק לי. הייתי אז צעיר, וככל בני הטיפש-עשרה חיפשתי להתפרק ולבלות. נהגתי ללכת למועדון-הנוער בקריית-שלום. שם הכרתי לראשונה חברה מהעיר, ונהגתי להתחבב עימם. נהגו לבקר שם חברי מילדות. הם נהנו לעשן סיגריות, ולספר על הרפתקאותיהם. זה סיקרן אותי ונמשכתי לזה. פעם דיברו על התפרצות למיסעדה, כדי לקחת סיגריות. לקחנו את זה בתור מעשה-קונדס. לרוע המול נתפסנו, ונשפטנו לת-קופות מאסר של 4 עד 6 חודשים. אני שנישפטיתי לארבעה חודשי-מאסר השתהר ררתי והחלטתי להתרחק מכל זה. כי ראיתי שזה לא בשבילי.

מאחר שהעבודה בבניין היה עדיין חלש, הלכתי לעבוד בקטף מישיש. שם הכרתי בחורה, ולאחר שנה התחתננו. התחתנתי מפני שהרגשתי את עצמי כוזב בבית, וגם מפני שאהבתי את אשתי, וחשבתי שאיתה אמצא את החמימות שהייתי כליכך זקוק

לאשה את אחות אמי, כדי שאנו לא נרגיש בחסרון האם. אבל הבית לא היה טוב אותו הבית, שהיה מלא שימחת-חיים ועי-ליזות.

לאחר גמר לימודי העממיים החלטתי לעזוב את כפר-הנוער, למרות שהיה לי טוב שם, כדי לעזור לאבי בעול הקשה שהיה כרוך בפרנסת המישפחה. כיום אני יודע שהיתה זאת טעות מצדי, ואני בטוח שאם הייתי ממשיך בלימודי בשפיה, לא הייתי מגיע לאן שהגעתי היום.

מאסר ראשון ונשואין

י צאתי לעיר, ואבי שלח אותי לעבוד במכונאות רכב. לא התאקלמתי, ועי-ברתי לעבוד בפתחות וצבעות רכב. אך גם זה לא משך אותי. למדת תקופה קצרה אצל צורף לכלי-כסף, ולא נמשכתי לכך. בשפיה הייתי רפתן, ואהבתי זאת. אך בי עיר לא יכולתי למצוא עבודה כזאת. אבי, שהיה קבלן להרמת חומרי-בניין וראה שאין אני מתאקלם בעבודות השונות

י ודרתי בשנת 1950 בטהרן, בפרס. לאחר שהוכנסתי בבית אברהם א-בינה, עלו הורי ארצה, והשתקעו בשער עליה. לאחר כשנה עברו הורי לאבו-כביר. באבו-כביר הייתי בנך-ילדים. אמי ז"ל, שהיתה חולת-לב, לא יכלה לספל בחמישה ילדים. החלט להעביר אותי, הבכור, לי מוסד, כדי להקל עליה בעבודת משק הבית. מה עוד שהייתי ילד שובב, וגרמתי הרבה כאב-ראש להורי. במוסד הייתי שנה אחת, ולמדתי בביה"ס דוגמא שבי צפון תל-אביב.

בינתיים הורע מצבה של אמי, והיא אושר פוזה בבית-החולים איכילוב. מדי יום בי-יומי, כשכל ילדי המוסד הכינו שיעורים, נהגתי ללכת רגלי עד לבית-החולים, ול-בקר את אמא. אחרי שנה הפסדתי הרבה שיעורים, כתוצאה מביקורי אצל אמא, ואז החליט אבא להעבירני לכפר הנוער מאיר שפיה, ליד זיכרון-יעקב. שם למדתי עד לכיתה ח'.

כשהייתי בכיתה ו', נפטרה אמי, וזווע-עתי קשות. המהלומה היתה כה קשה, שלא התאוששתי ממנה תקופה ארוכה. ועד היום קשה לי להשלים עם זה. אבי נשא